

ԿԱՐԵՆԱՅԻՐ ԴՈՒՆ ԵՐԹԱԼ

Կարենայի՛ր դուն երթա՛լ, երթա՛լ այդպէս փա՛կ աչիով,
Խորը սրբի՞դ թաղելով անձկութիւններդ ապոս,
Անիրաւուա՛ծ ամէն օր, ու ամէն ժամ տարաքի՛ր:

Քանի՛ անգամ ուզեցիր փոքր առնել, փեղի պէս
Երիտասարդ հոգիներ, ու բարեկամ անուանել
Երկինք գացող ծերունիին, լճու, ըսպասել ամենեւէն

Սէ՛րը միայն փողփողփող, որ դադրե՛ին փու ցաւերն
Այդպէս փեղ միտ տանջելէ, ու հեգնելէ, սպաննելէ:
Բայց խորտակուած ամենեւէն ու մերժուած ամենեւէն,
Դուն դարձաւ ետ, տունի՞դ մէջ, աչերով թա՛ց, յուսահատ:

Կարենայի՛ր դուն երթալ, երթա՛լ հոգիս փա՛կ աչիով,
Հաւատալով որ գուցէ՛ օր մը երազող անհուն
Թեւ մը ինչպէս թռչունի, պիտի բացուի փու վերադ:

Օ՛հ, այն ասեմ, լա՛ւ գիտեմ, պիտի չըլլա՛ն դուն անգութ,
Պիտի տանիս փեղի հետ, տանջւողներն, էն առաջ,
Ու տանջողներն ալ ըզբեզ, իբրեւ ըսպաս մեծ զոհին:

«Կարենայի՛ր դուն երթալ, երթա՛լ այդպէս աչիով փա՛կ»,
Եղաւ ինձմէ դէպի փեղ աղօթքը դառն օրէ օր,
Ծիածանուած, խընկըւած իմ իղձերու մը լուրով:

1944, Երուսաղէմ

ԱՇՏԻՇԱՏ

